

Р Е Ш Е Н И Е

№ 174

гр. Перник, 27.11.2012г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и първи ноември през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдия докладчика административно дело № 343/2012 г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е по повод решение № 13305 от 24.10.2012г. постановено по АД № 1998/2012г. от състав при Върховния административен съд на Република България. С решението е обезсилено решение № 188 от 13.12.2011г. постановено по АД № 233/2011г. по описа на Административен съд Перник и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг състав на съда. Дадени са указания за надлежно конституиране на страните в процеса.

Х.Е.Т. *** е оспорил акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/22592 от 12.04.2011г., издаден от зам. изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“. Твърди, че при издаване на акта са нарушени административно производствените правила, нарушен е материалния закон и постановения акт не съответства на целта на закона. С оглед на тези си доводи иска акта да се отмени като незаконосъобразен. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ в настоящето производство не се явява. В становище депозирано по делото излага съждения за неоснователност на претенцията. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд – Перник, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от засегнато от административния акт лице, в законово установения срок. Оспореният акт за установяване на публично държавно вземане представлява индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя и за който е предвиден съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорващият Х.Е.Т. е подал общо заявление за единно плащане на площ с УИН 14/050609/13005 за кампания 2009г., като е кандидатствал по схемите и мерките за директни плащания на площ. Заявените площи са по мярка НР 1-планински райони-177.28 ха. След извършване на административни проверки Разплащателната агенция е коригирала годната за подпомагане площ. След извършване на корекцията и намаляване на годните за подпомагане площи част от оторизираната субсидия на бенефициента в размер на 12510.27 лв., се явява недължимо платена.

На 12.04.2011 г. е съставен оспореният акт за установяване на публично държавно вземане. В мотивите му е посочено, че корекцията над годните за подпомагане площи са коригирани въз основа на извършени допълнителни специализирани анализи и проверки на коректността на данните от Министерство на земеделието и храните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА, като не се ограничава само с основанията, посочени от оспорващия.

Видно от данните по делото, управителният съвет на ДФ „Земеделие“ на основание чл. 20а, ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители и чл. 11, ал. 1 от Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“ е дал възможност на изпълнителния директор да делегира права на заместник изпълнителните директори на фонда. С решение на Управителния съвет от 07.04.2011 г. са делегирани права на заместник изпълнителния директор, в чиито ресор е отдел "Директни плащания на площ" да издава актове за установяване на публично държавно вземане по директни плащания. Със заповед от 08.04.2011 г. на посочените по-горе правни основания и протоколното решение на УС, изпълнителният директор на фонда е делегирал правомощия на заместник изпълнителния директор *** да издава и подписва актове за установяване на публично-държавно вземане, като по делото не се спори, че оспореният акт е бил издаден от ***.

В конкретиката на казуса заместник изпълнителният директор изрично е посочил, че подписва акта "за изпълнителен директор", т. е. действа вместо изпълнителния директор, а не упражнява свои собствени правомощия, възникнали по силата на делегацията. Оспорваният акт в титулната си част не съдържа информация от кой административен орган се издава. Данните за това от кого е подписан, се извличат от частта, съдържаща подписа на издателя. При липса на изрично посочване в

мотивната част на това, че актът се издава от заместник изпълнителния директор по силата на предоставени правомощия и от начина на подписване, следва, че процесният акт е бил издаден и подписан от заместник изпълнителния директор в длъжностното му качество на заместник и в тази хипотеза е налице упражняване на чужди правомощия. За това обаче не се изисква акт за делегиране на правомощия, нито изрично предвидена законова възможност. Правото на заместника на административния орган да издаде акта вместо последния, произтича от длъжностното му качество на заместник, а тази възможност е законово предвидена в Закона за администрацията и произтича от принципа за непрекъсваемост в дейността на администрацията. Поради тази причина настоящия състав приема, че акта за установяване на публично държавно вземане е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяна при условията на чл. 146, т. 1 от АПК, поради което на проверка от съда подлежи неговата законосъобразност относно допуснато нарушение на административно производствените правила и наличие на противоречие с материалния закон.

При анализа на приетите в процеса писмени доказателства, съдът констатира допуснати от ответника съществени нарушения на административно-производствените правила изразяващи се в липса на мотиви при издаването на АУПДВ. Съгласно чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Редът за издаване на административни актове е предвиден в глава пета от АПК.

В конкретния случай, съгласно чл.27, ал. 3 от ЗПЗП, разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Действията за събиране на вземанията, включително сроковете за съобщаване на акт за възстановяване на недължими плащания са уредени в чл.73 от Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията, поради което следва да се приеме, че издаването на АУПДВ е в отделно административно производство по реда на глава пета от АПК. В този смисъл следва да бъдат спазени и всички изисквания, които АПК поставя към реквизитите на издаваните от администрацията актове.

Водещо изискване към административните актове е те да бъдат мотивирани. Да е налице единство между изложената фактическа обстановка и приложените към нея правни норми. В конкретния случай административния орган при издаване на акта се е позовал на чл. 27, ал. 3 и ал. 4 от ЗПЗП и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК. От фактическа страна се твърди, че според официалната информация в ИСАК, която следва да бъде съобразена от Разплащателната агенция, при извършване на

административна проверка по реда на чл. 37, ал. 2 от ЗПЗП на общо заявление за единно плащане на площ за 2009г., с УИН14/050609/13005 подадено от Х.Е.Т. е намалена годната за подпомагане площ. Въз основа на намаляването оторизираната субсидия в размер на 12510.27 лв. се явява недължимо изплатена. Решаващият състав намира, че за така посоченото недължимо плащане на финансова помощ за подпомагане на площи по НР1-планински райони, по делото не са приложени доказателства. Не е ясно от административната преписка как са установени площите, които са негодни за подпомагане, от кого са извършвани проверките и дали жалбоподателя е имал възможност лично и непосредствено или чрез свой представител да се запознае с резултатите от проверките осъществени от административния орган. Не е отчетено намалената годна за подпомагане площ на какво се дължи. Не е посочено какви видове административни проверки са били извършени, какво е констатирано в тях и въз основа на какви дейности. По делото няма данни, а и във фактическите основания на обжалвания АУПДВ не се твърди, че с поведението си Т. е въвел в заблуждение органите на РА, нито че в подаденото заявление са декларирани неверни данни относно вида и размера на площите. Още повече, че през 2009г. същият този орган е приел, че заявените от жалбоподателя площи са допустими за подпомагане и е оторизирал изплащане на суми. Също така оторизирането на сумите е извършено и в изпълнение на чл. 31 и чл. 32, ал. 2 от ЗПЗП, като по делото е налице двустранно подписан графичен материал на ползваните площи. Този графичен материал е предоставен на жалбоподателя от съответния служител при службата по земеделие. Съгласно чл. 170 от АПК тежестта на доказване на фактическите основания послужили за издаване на акта е на страната на административния орган и същия в настоящето производство не доказва независимо от новопредставената информация, че е предприел и други подходящи административни процедури, включително и проверки на място, както и да изиска от заявителя допълнителни доказателства във връзка с нередностите. Успоредно с това и видно от писмо подписано от зам. министъра на земеделието и храните се изчиства въпроса, че разликите на допустимите площи се дължат на автоматични операции по корекция на допустимия слой, за което обстоятелство вина няма жалбоподателя. Също така се сочи, че по отношение на жалбоподателя не са правени теренни проверки на място. Не са изготвяни контролни доклади, съответно не са връчвани такива. И след като всичко гореизложено не се е случило се налага убеждението, че органът не е изяснил в пълна степен верността на установените несъответствия, нито е установил причините, довели до тези несъответствия и след като не е направил всичко това е постановил акт в нарушение на чл. 73, т. 4 от Регламент /ЕО/ № 796/2004г. на Комисията.

Обстоятелството, че при осъществяване на своите правомощия администрацията на РА следва да се съобразява с европейските правни норми относими към финансирането с европейски средства

не означава, че следва да бъдат дерогирани правилата на вътрешното законодателство по издаване на административните актове. На първо място още при започването на процедурата по издаване на АУПДВ е необходимо да бъде уведомено заинтересованото лице /чл.26 от АПК/, освен това според изискването на чл. 35 от АПК, административният орган е длъжен да изясни всички факти и обстоятелства, които имат значение за издаването на един правилен и законосъобразен административен акт. Нещо повече административният орган следва да осигури възможност на страната да изрази становище по събраните доказателства /чл. 34, ал. 3 от АПК/, както и да представи обяснения или възражения. В конкретния случай това не е направено. За извършването на проверката и установяването на надплатени суми, Х.Т. е уведомен едва при връчването на АУПДВ. Допуснатите нарушения от административния орган са от категорията на съществени, тъй като са лишили жалбоподателя от възможността изобщо да участва в административното производство и да събира доказателства и да излага твърдения в подкрепа на своите искания. С оглед на това не са изяснени напълно всички факти и обстоятелства от значение за случая, с което са нарушени и залегналите в чл. 12 и чл. 13 от АПК принципи за достъпност, публичност и прозрачност, последователност и предвидимост. Така допуснатите съществени процесуални нарушения са самостоятелно основание за отмяна акта като незаконосъобразен в условията на чл. 146, т. 2 от АПК.

Разпоредбата на чл.170, ал.1 от АПК,вменява в тежест на административния орган издал акта да установи съществуването на фактическите основания посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Това установяване в хода на съдебното производство не бе направено, въпреки предоставената възможност от съда.

При посочване на правните основания за издаване на акта, административният орган се е позовал и на чл. 73 от Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията, който е приложим за възстановяване на недължими плащания. Съгласно § 4 от чл. 73 на цитирания регламент, не се дължи възстановяване на надплатени суми, ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или друг орган и ако тази грешка не може да бъде установена по разумен път от земеделския производител. Декларираните площи и тези, които са годни за подпомагане се установяват от административния орган или от други контролни органи, които предоставят необходимите данни. В административната преписка приложена по делото липсват протоколи за извършени проверки, няма данни как е установено, че конкретните площи са негодни за подпомагане.

При подаване на общото заявление за единно плащане на площ за 2009г., жалбоподателя е посочил в землищата на кои села и с каква площ кандидатства за финансиране. Разминаването в заявените и годни за подпомагане площи също следва да бъде конкретизирано по землища, за яснота и прецизност. В издадения

АУПДВ не е направена тази конкретизация, същият е бланкетен, тъй като с него не е установено по отношение на конкретния жалбоподател кога и как са извършени проверките, кой ги е извършил, с какви документи са оформени резултатите от тези проверки и не на последно място дали грешките при деклариране на земите за подпомагане и извършените административни проверки се дължат на недобросъвестно поведение на заявителите или са въз основа на действия на проверяващите. В този смисъл е налице липса на мотиви в издадения акт, които да обосновават прилагането на цитираните в АУПДВ правни норми. Напротив от данните по делото е видно, че заявените от Т. площи са приети за допустими за подпомагане и на това основание по СЕПП му е предоставена сумата от 12 510.27лева. С оглед на това по отношение на жалбоподателя не е установено недобросъвестно виновно поведение, което да налага преизчисляване на сумите, тъй като предоставените му суми са законосъобразно и добросъвестно получени и като такива не подлежат на връщане.

След като акта за установяване на публично държавно вземане се съставя по реда на АПК и има белезите на индивидуален административен акт, съгласно легалната дефиниция на чл.21, ал.1 от АПК, то и правилата по които той следва да бъде издаден са тези установени с разпоредбите на чл. 24 до чл. 61 от АПК. Неспазването на тези правила е основание да се приеме, че АУПДВ е незаконосъобразен административен акт по смисъла на чл.146, т. 3 от АПК, който подлежи на отмяна.

Разноски не се претендират, поради което ѝ не се присъждат.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Х.Е.Т. Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/22592 от 12.04.2011 г. на Заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" – Разплащателна агенция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: